

Kudy do nebe

Cesta pokory Cesta odpuštění

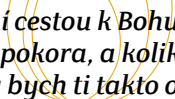
Cesta pokory

Slovo pokora nemáme příliš v oblibě. Z našeho slovníku se úplně vytratilo. Nepoužíváme je. Pokora je považována za slabost. Snad proto, že ti, kdo v minulosti o pokoře nejvíc mluvili, sami pokorní nebyli. Snad proto, že pokora bývá spojována s patolízalstvím a podlézáním.

Co je to pokora? Pokora je poznání vlastní nedokonalosti. Pokora je schopnost posuzovat věci s vědomím omezenosti vlastních schopností a možností. Pokora je sdílené naslouchání tomu druhému. Pokora není slabost. Opravdová pokora je moudrost a zdobívá všechny skutečně vzdělané a schopné lidi. Pokora je skvělou prevencí proti nebezpečí oslepnutí pýchou, sobectvím a soběstředností.

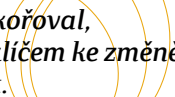
Pokora nás zachránila před jistým zánikem. Šla kvůli nám až na kříž. Měla jméno Ježíš.

Jan Barta

První cestou k Bohu je pokora, druhou pokora, třetí pokora, a kolikrát by ses zeptal, vždy bych ti takto odpověděl.

sv. Augustin

Pokora srdce neřádá, aby ses pokořoval, ale aby ses otevřel. Právě ona je klíčem ke změně. Až potom můžeš dávat a přijímat.

Antoine de Saint-Exupéry

Pýcha předchází pád

Když mi bylo šest let, hrál jsem poprvé na žákovském koncertě. Dvě malé skladbičky. První se mi velice povedla. Ani jedna chybička. Všichni přede mnou něco pokazili. Když jsem byl na konci druhé a chyběl už jen závěrečný akord, říkal jsem si: Byl jsi nejlepší. Nikdo to neuměl jako ty. A vtom to přišlo. Poslední akord jsem zahrál správně až při třetím pokusu. A nosík se vrátil tam, kam patří.

Vlastik Fürst

Pokora je zvláštní věc. V tu chvíli, když si myslíš, že ji máš, ztratil jsi ji.

Autor neznámý

Činí nás velkými...

Mnozí si mylně myslí, že pokorný člověk je slaboch. Zaměňují si pokoru s „ušlápnutostí“ nebo méněcenností. Myšlenka, že pokora nás vlastně ponižuje, je chybná. Víím to s určitostí, protože jsem měla tu přednost vidět výjev, který mi to potvrdil. Vystupovala jsem z autobusu a mířila k metru. Jsem v hlavním městě už delší čas, a tak si zvykám, že občas potkávám i známé osobnosti. A právě dnes jsem procházela kolem člověka, jehož tvář se nedá zapomenout, který byl ve své době velice populární. A i když mu čas připsal nějaký ten rok navíc, nebylo pochyb o tom, že dobře vypadá. Ne, nerozběhla jsem se pro autogram,

jenom jsem (doufám, že nenápadně) sledovala, kam míří. Scházela jsem za ním do metra. Najednou vidím, že vedle onoho „velikána“ jde dolů i jakási babička s hůlkou a asi dost těžkou taškou, jejíž jedno ucho se jí vysmeklo. „Ukažte, paní, já vám pomůžu,“ slyším jeho sametový hlas. Chytl paní pevně pod paží, do druhé ruky přidal ke své tašce ještě tu její a pomohl jí sejít z příkrých schodů. Pak jí podal tašku, usmál se a zmizel v hustém houfu chvátajících lidí. Nečekal na díky nebo ovace, pokorně se vytratil. Stála bych tam nejraději ještě alespoň chvíli, abych si ten okamžik vychutnala. V mých očích, díky pokoře, se kterou se sklonil k té babičce, nijak neklesl. Ba naopak. Pokora, která byla viditelně přirozenou součástí jeho života, udělala mé setkání s ním vzácnější a nezapomenutelné. Škoda že jsem nepoprosila o autogram.

Katarína Urbanová

Drž se pokory, neboť ona povyšuje.

Autor neznámý

Přidáme-li...

V kuchyni života si vaříme každý svůj pokrm splněných snů. Někdo vaří bohatství, jiný moudrost a další smíchává z rozličných ingrediencí pokrm štěstí. Mnozí by rádi okusili chuť krásy a nemnozí dávají přednost slávě. Při tom imaginárním vaření potřebujeme základní ingredienci, takovou tu pomyslnou sůl, aby se naše jídlo dalo jíst. Zdánlivě nepotřebnou